

[Erna Sørensen.]

der ikke kan forstå justitsministerens opfattelse af dette vigtige spørgsmål. Jeg er klar over, at der er hensyn at tage til det nordiske samarbejde, idet vi må arbejde for såvidt muligt at få ensartede familieretlige regler for de nordiske lande; men der kan på den anden side være forskellige opfattelser i de forskellige lande; der kan være en særlig mentalitet i et land, som gør, at man dør på visse områder har en særlig mening, og her er der netop et område, hvor man må finde frem til en ordning, der stemmer med folkets opfattelse, og hvor man må tage hensyn til de specielle ting, som folk ønsker skal være gældende — måske en særregel, men en nødvendig særregel.

Hvad angår de foreslåede ændringer, er jeg ganske enig med justitsministeren, når det i § 1 siges, at der ikke kan meddeles en mand bevilling til adoption af hans eget barn udenfor ægteskab. Det er en ganske naturlig konsekvens af loven af 7. maj 1937, der indførte arveret for det udenfor ægteskab fødte barn, ikke alene som hidtil i forhold til moderen, men også i forhold til faderen.

I § 5 foreslås, at den, som er fyldt 12 år, ikke kan adopteres uden sit samtykke. Hvorvidt det har været rigtigt at nedsætte alderen fra 14 til 12 år i dette tilfælde, har jeg været noget i tvivl om, men jeg går ud fra, at den sikkerhedsventil, som er sat ind i 2. punktum, vil mildne denne regel, og måske kan vi under udvalgsarbejdet se på, om der er praktiske tilfælde, som kan vejlede.

Retten til at adoptere et barn eller børn, selvom der i forvejen er livsarvinger, synes jeg er noget ganske naturligt, og den er jo også allerede gældende i praksis i dag. Der kan netop være tilfælde, hvor det vil være en god og sund handling at give et enebarn en søster eller broder. Jeg er derfor enig i, at den nugældende særregel i § 8, stk. 2, skal bortfalde, således at der indføres ret til adoption, også når der i et ægteskab er livsarvinger.

Så kommer vi til § 13, som den foregående taler har udtalt sig en hel del om. Jeg synes, vi har brug for § 13, ikke mindst i de mange tilfælde, jeg indledningsvis nævnte, hvor man tager et spædbarn til

sig, knytter det til sin slægt, er far og mor for det, og hvor man som regel ønsker, at der skal være mindst mulig forbindelse med barnets naturlige slægt. Jeg tror, det bør være sådan, som det foreslås i første stykke af § 13, at barnet både arver og arves af adoptanten, og jeg tror også, det vil være rigtigt, som det foreslås i andet stykke af § 13, at herefter bortfalder det arveretlige forhold til den naturlige slægt, således at der kun bliver et arveforhold til adoptanten og adoptantens slægt. Der kan dog måske nok være anledning til at se nærmere på dette i udvalget.

Herefter hører min enighed med den højtærede justitsminister op, idet jeg melder mig som tilhænger af den § 14, der er anbefalet i kommissionsforslaget, og som går ud på, at man — ved siden af, at man indfører den stærke adoption — bibeholder den svage i visse tilfælde, altså en adoption i lighed med den, vi har i dag. Af den praksis, som er skabt i Norge siden 1935, fremgår det, at der ikke har vist sig særlig store vanskeligheder ved at have to sideløbende ordninger, og jeg mener derfor, at vi også godt kan have det her i Danmark. Den procentvise fordeling af adoptionerne er måske lidt anderledes i Danmark end i Norge; det synes i hvert fald at fremgå af højesteretsdommer Trolles artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvor han gør det således op, at 12 pct. af samtlige adoptioner er familieadoptioner og 25 pct. stedbørnsadoptioner, tilsammen altså 37 pct., medens resten af adoptionerne hører til den gruppe, for hvilken fremtidig § 13 skulle gælde.

Med hensyn til de adoptioner, hvor det er familiemedlemmer eller stedbørn, der adopteres, synes jeg slet ikke det er naturligt, at de afskæres fra deres tidligere slægt. Jeg føler trang til at citere nogle af de eksempler, som nævnes i højesteretsdommer Trolles artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“ side 278. Det er ganske vist sent — jeg beklager, at man sætter en så vigtig sag til behandling på et så sent tidspunkt af dagen, hvor så at sige ingen er tilstede; men det er jo ikke første gang, vi står her og taler for en næsten tom sal.

Det første eksempel, højesteretsdommeren nævner, er, at to bedsteforældre adopterer deres datters uægte barn; det er meget ofte forekommende. Det går til på den